

Δεν γίνεται κάθαρση με σημαδεμένα χαρτιά

«Κάθαρση ως το κόκαλο», όπως «λεφτά υπάρχουν»; Κάπως έτσι, καθώς ούτε κάθαρση επέρχεται ούτε λεφτά υπάρχουν. Καλές οι προθέσεις για ενίσχυση των αδύναμων κοινωνικών ομάδων, καλές και οι διακηρύξεις να «ματώσουμε», αλλά στο «διά ταύτα», αέρας κοπανιστός. Φρόντισαν γι' αυτό, πέρα από τη σημερινή κυβέρνηση, το πολιτικό σύστημα διαχρονικά, αφού, δεκαετίες τώρα, έθετε άλλες προτεραιότητες. Εξ ου και θριάμβευσαν το πελατειακό σύστημα που έτρωγε τα λεφτά, το χάιδεμα φοροφυγάδων και φοροκλεπτών που καλοπερνούν στην υγεία των κορόιδων, οι μισαδόροι που έκλεβαν και, ταυτόχρονα, η θεσμοθετημένη και συνταγματικά κατοχυρωμένη αυτοπροστασία τους. Αποδείχθηκε όμως ότι δεν έκαναν, εν τέλει, καλούς λογαριασμούς όλοι οι πολιτικοί, δεδομένου ότι εκείνο που πέτυχαν κάποιοι από αυτούς ήταν να προσφέρουν ασπίδα προστασίας στους επίορκους συναδέλφους τους. Χωρίς να υποψιάζονται ότι θα υποστούν την οργή της κοινωνίας, από κοινού με τους θύτες. Αυτούς που συνεχίζουν να αποφεύγουν «της φυλακής τα σίδερα», απολαμβάνοντας τα πλούτη της ανομίας τους. Ομως, ασ πρόσεχαν!

Στο παιχνίδι της κάθαρσης, που η κυβέρνηση έκανε σημαία, τα χαρτιά ήταν εξ αρχής διπλά σημαδεμένα. Από τη μια ήταν οι συνταγματικές ρυθμίσεις, το νομοθετικό πλαίσιο και οι χρονικοί περιορισμοί που τίθενται στην αναζήτηση των ευθυνών πολιτικών προσώπων. Από την άλλη ήταν η συναδελφική αλληλεγγύη, οι μικροκομματικές σκοπιμότητες και στο βάθος η επιδίωξη κάθε κομματικού μηχανισμού να βγει αλώβητος και εξαγνισμένος. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι στο μεγαλύτερο, μεταδικτατορικά, διακομματικό σκάνδαλο της Ζίμενς, η έρευνα δεν άγγιξε τα κομματικά ταμεία. Και έγινε αυτό κοινή συναινέσει – εμφανώς τουλάχιστον – των δύο μεγάλων κομμάτων εξουσίας. Χωρίς να μένουν αλώβητα τα μικρότερα, παρακλάδια των μεγάλων ή τα αυτόνομα. Εκεί οδηγεί η συμφωνία του 1989, των τριών αρχηγών (Κ. Μητσοτάκη - Α. Παπανδρέου - Χ. Φλωράκη) για την ψηφιοποίηση του ΟΤΕ.

Ο Γιώργος Παπανδρέου και η κυβέρνησή του επιδόθηκαν τα τελευταία χρόνια σ' έναν αγώνα να αποδείξουν ότι και θέλουν και μπορούν να αποκαλύψουν τους καταχραστές του δημόσιου χρήματος. Οτι –εξαιρώντας πάντα τα κομματικά ταμεία– δεν θέλουν τη συγκάλυψη. Τα αποτελέσματα τους διαψεύδουν παταγωδώς, καθώς τρία μεγάλα σκάνδαλα, του Βατοπεδίου, των Εξοπλιστικών και της Ζίμενς, απέδειξαν ότι κι αν ακόμα ήθελαν, δεν μπόρεσαν να φτάσουν στην άκρη του νήματος. Πρώτο εμπόδιο ήταν ο διαβόητος πλέον νόμος «περί ευθύνης υπουργών», που εξασφάλισε την παραγραφή των αδικημάτων. Αφού βέβαια, προηγουμένως, φρόντισαν γι' αυτό η κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή, με το άρον άρον κλείσιμο της Βουλής, και η Δικαιοσύνη. Το δεύτερο εμπόδιο θα πρέπει να αναζητηθεί στο τραπεζικό σύστημα και στη διεθνώς κατοχυρωμένη προστασία των κάθε είδους λαμόγιων, διά διαφόρων μεθόδων (off shore κ.λπ.). Το τρίτο θα πρέπει να αναζητηθεί στην... περίεργη κωλυσιεργία και σύμπραξη της Δικαιοσύνης με το πολιτικό σύστημα –και όχι μόνο–, αλλά και στη δημόσια διοίκηση.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δημιούργησε –ως μη ωφελле– υπέρμετρες προσδοκίες για κάθαρση και λογοδοσία. Θα μπορούσε να το αποφύγει; Ναι, μόνο αν δεν έπαιζε για επικοινωνιακούς λόγους το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι και αν διαβεβαίωνε τους πολίτες, ευθαρσώς, με πειστικά επιχειρήματα μετά την ανάληψη της εξουσίας, ότι ίσχυαν όσα προεκλογικά κατήγγειλε για παραγραφή των περισσότερων αδικημάτων. Τουλάχιστον όσων διαπράχθηκαν πριν από τις εκλογές του 2007, όπως προβλέπει ο απaráδεκτος νόμος περί ευθύνης υπουργών. Κι ακόμα, αν, καθιστώντας σαφή τα αγκάθια που προβάλλουν στο διάβα της έρευνας, προχωρούσε χωρίς χρονοτριβή σε όλες εκείνες τις ενέργειες που θα οδηγούσαν στις αποκαλύψεις. Δεν το έκανε. Αυτοεγκλωβίστηκε στις διακηρύξεις της και αυτοχειριάστηκε. Δεν πείθει πλέον ούτε για τα νομικά αυταπόδεικτα. Οτι η τσιμπίδα του νόμου, στη Ζίμενς π.χ., πιάνει μόνο ένα - δύο πρόσωπα. Γεγονός που οδηγεί στο νέο δίλημμα: Μα, να πληρώσουν για ένα τόσο μεγάλο σκάνδαλο μόνο αυτοί; Ε, λοιπόν, ασ γίνει κάποτε η αρχή!

Της Βουλής

Tns NTOPAS
NTAİLIANA